

62744775-2	16/03/2018	המודיע - כותרת	עמוד 6	1	15.89x31.07
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציורו - 80790					

יצחק מחתיהו טונבוים

מוסר העכל

המוסר-השכל אשר שב והוכיח עצמו באנדרלמוסיה הפוליטית האחרונה

להיחשף בפני מבקשי נפשנו, אלא לנהוג כאבותינו, שבזכות השמירה על קרצם-של יודים' נשארנו, אנחנו צאצאיהם, יהודים של הקב"ה בכל לי-בנו ונפשנו. אחרת, חלילה, היינו היכן שנמצאים משטינו ומקטרגנו.

עולמנו היהודי מוכח מחכמי העיתים ומשושלת הדורות. היסטוריה יהודית, הבלתי נפרץ, שמר עלינו מכל משמר. בתי הכנסת ובתי המדרש שלנו, ארון הספרים שלנו, חיי האמונה שלנו, האנחה היהודית שלנו, המסירות נפש על קלה כחמורה שלנו — אלה וכיוצא באלה הם אשר הותירו לעם הזה את חיי הנצח. זו האמת לאמתה, ורק זו!

ושוכ: זהו המוסר-השכל אשר שב והוכיח עצמו באנדרלמוסיה הפוליטית האחרונה.

לב חדש ורוח חדשה

עומדים אני לפתחו של חודש ניסן הבא עלינו לטובה. משנה שבאים ימיר רננה של "החודש הזה... ראש חדשים", וניצני האביב מבצבצים מן העפרים, וניחוחי ניסן פורחים באוויר, ליבנו ורוחנו מתיקרים מחדש בלבה האמונה ובצ-יפיה לאולה. לא זה הלב ולא זו הרוח של כל ימות השנה. משהו נע וזע בהם. מעין חילופי-רוחמים רחניים אנו חשים בהם.

שאל שאל נוצרי אחד את רבי שמואל שאל סירירי ז"ע — בנם של מגורשי ספרד, אשר גלה מהעיר קאשטיליא למרוקו, ממלכי רבן של גולי ספרד, אשר אותות התקופה רשומים בדרשותיו — ושתי שאלות היו בפיו של אותו-איש על כמות הגלות ועל איכות הגלות:

א. היתכן אשר עם אשר גלה מארצו שנים כה רבות אינו מתיישב מהגאולה ומאמץ שישבו למכורתו? ב. היתכן שעם מפורד ומפורד בין העמים, וכמעט שהולך ונעלם ביניהם, האם יחזיק מעמד בגירו-שים ובגלויות? הנה, הן מצד אריכות הזמן, והן מצד הפיזור — איך אתם מצפים לגאולה?

מכיון שאותו נוצרי, כעדות מהרש"ש סירירי ז"ע, היה 'מזרענו', לכן "לא רציתי לענות על דבריו". אבל דרוש דרש אחר כך על אותו ענין בדרשת שבת הגדול שנת שס"ג. וכה דבריו בתכלית הקיצור:

"ענין הגאולה, הוא דבר שיתחדש בה מופתים בשמים ובארץ וכמעשה ארץ מצרים, ואין הדבר בדרך הטבע כמו שהוא חושב, כי הכל יהיה על צד האות והמופת, כי דברים אלו הם כפי האמונה, לא כפי מה שיחייב הטבע... ומן המקום שחשב ממנו כי אבדה תקוותו, מן הדבר הזה בעצמו הבאתי ראיה היות ענין הגאולה דבר אמיתי... וכל עוד שאנו רואים הצרות הולכות ומתגברות עלינו... יש לנו לבטוח בחסדו יתברך".

נס היתנו עדיין קיימים בעולם על-אף אריכות הגלות, ופלא החיות היהודית ב-תורה ומצוות למרות פזורינו בין הגוים וה'ציונים', הם היעקס הפיה ותקוה, אמונה ובטחון, כי גדול יהיה הנס האחרון מן הראשון. לא בדרך הטבע ולא כדרך העולם — כי אם בלב חדש וברוח חדשה.

כל עוד היהדות התורתית

דבוקה ואחוזה בחיים של

תורה ומצוות; כל עוד בנינו

שתולים כויתים סביב לגמרא;

כל עוד בנותינו כזויות

מהלכות בצידי דרכים

מחונכות למופת; כל עוד אין

עינינו נשואות אל מחוץ

לגדרות וחומות של יהדות

תורתית — המדינה הציונית-

לאומנית הזאת לא תוכל לנו

פלגיה ופילוגיה, יודעים היטב-היטב את סוד קיומנו כאן. הם רואים זאת בחוש חזק יותר מאשר אנחנו, המשייטים בעולמנו הרוחני ללא כל סטייה ופשרה. ובזאת בדיוק הם מבקשים להחריב את עולמנו.

צה"ל מעניין אותם? אי השיויון בנטל' מטריד את מנוחתם? 'הענוני', כביכול, של הקהילה החרדית, מענה את נפשם? הרחמנות על 'חסר המדע' של צאצאיו שחיי' גוזלת את שלוותם? החמלה והרחמים על 'הממיתים עצמם באהלה של תורה' מדידים את שנתם? הרי התשובה לכל אלה היא אחת ויחידה: לא ולא! הם לא רוצים אותנו בצבא; הם לא רוצים אותנו באוניברסי-טאות ובמכללות; הם לא רוצים אותנו כחברי דירקטוריונים ממשלתיים; הם לא רוצים אותנו כ'טייקונים' עשירים. ממש לא!

הם כן רוצים אותנו כחסרי מעמד של 'יהדות התורה', על כל המשתמע מכך. זו האמת וכל האמת!

האנחה היהודית שלנו

לא קל להוביל את הקהילה התורתית בארץ ישראל' בסבך השקרים של המדינה הזאת. קשה מאוד להיות שו-תפים לממשלה, כאשר הסיבה האחת והיחידה לשותפות זו, לפחות מצידם, היא ההזקת השלטון בקרנותיה המופלגות. וכאמור, גם זה נס פלאי.

מוסר-השכל זה הוא אשר חייב להדריך אותנו בסבך הפוליטי, העראי, עד יבוא שילה. כי אילו, חלילה, ניהפך להיות חלק בלתי נפרד מהנוף המושחת הזה, אילו, חלילה, נפסיק לשמור על עצמאותנו התורתית המוחלטת, המגודרת והחסומה מפני הרוחות הרעות של הפוליטיקה הציונית, מי יודע לאן יובילו צעדינו.

כל מה שיש לנו, כל מה שמחזיק ואף מפרח אותנו, היא רק הקהילתיות החרדית, הצנועה והנחבאת אל הכלים. לא להתחזות, לא להתבלט, לא לוותר על היקפה של הכיפה, לא לגזור סנטימטר אחד ממלבושנו, לא להיראות ולא

המדינה הזאת היא מדינה 'ציונית' לאומית' — ולא מדינה ישראלית' יהודית. זהו מוסר ההשכל החרד ונשנה מעת-לעת בשבעים שנות של-מונה וממשלותיה.

למרבח הנס — הנמשך זה אלפיים שנות גלות, על שרדותה הפלאית של היהדות התורתית בין העמים — דווקא היותה של המדינה הזאת בכל זאת גם דמוקרטית, ניתנת האפשרות לגלות היהודית אשר בארץ ישראל, לשרוד ולהמשיך להתקיים גם תחת שלטון ציוני-לאומני.

היותן של הסעות החרדיות — על אף מיעוט חבריהן בין מאה ועשרים חברי הפרלמנט הציוני-לאומני — "לשון מאוזנים" קואליציונית, גם היא המעניקה לנו כושר של שרדות, אל מול שאר חברי הכנסת מכל סיעות הפרלמנט, מימין ומשמאל גם יחד, המחזיקים בשלטון הציוני-לאומני.

אנו חייבים לחזור שוב ושוב על האמת הזאת: כל חברי הכנסת שאינם חרדים לדבר ה', ללא הברל פוליטי ומפלגתי, היו חפצים לראות אותנו בקרקטינים, אותם 'חזה' מייצר הציונות החילונית, הרצל, שלא הותיר שם ושארית בעם היהודי.

הם לא צריכים אותנו לצורך ה"שיויון בנטל" של צבא הגנה לישראל! — לא לפיד ולא נתניהו, לא גבאי ולא ליברמן. הם יהפכו את העולם כדי שלא יקומו, חלילה, חטיבות חרדיות. הם יהפכו את צה"ל לצבא התנוכותי ומקצועי, ובלבד שיתבטל 'חוק טל', המחייב גיוס חובה על כל אזרח ואזרח.

כל חברי הקואליציה ולא אנשי האופוזיציה אוהבים אותנו. אילו היה לנתניהו רוב בכנסת ללא החרדים הוא היה זורק אותם מכל המדרגות. אילו לפיד והרצוג יצטרכו אותנו, כדי לקבל רוב קואליציוני לכיבוש השלטון, הם יתנו לנו לא פחות, ואף יותר, מאשר ממשלה ימנית.

איך אומרים במדינה הזאת? הכל בלון!...

האמת וכל האמת

היהדות התורתית בארץ ישראל' אינה זקוקה למדינת היהודים' הציונית-ת, הגזעית והלאומנית, כדי לשרוד גם את הגלות בין היהודים בארץ היהודים. הנס והפלא אשר החזיק אותנו עד היום, ואשר התגבר לאי-שרדנו עם שובו של עולם התורה לפרוח בארץ-אבות, הוא אשר יצמוד לנו בכל עת ובכל שעה.

אמת זו מחייבת אותנו לשוב ולשקן את המוסר-השכל של עצם חיותנו כאן, בנוף החברתי והפוליטי, המנוח והמפולג, המרושח והמשחית, של ישראל הציוני-ת. אנו חיינו וחיים בנסים גלויים, וכל שכן נסתרים, ואין לנו שיוך התורה הזאת. כל עוד היהדות התורתית דבוקה ואחוזה בחיים של תורה ומצוות; כל עוד בנינו שתולים כויתים סביב לגמרא; כל עוד בנותינו כזויות מהלכות בצידי דרכים מחונכות למופת; כל עוד אין עינינו נשואות אל מחוץ לגדרות וחומות של 'יהדות תורתית' — המדינה הציונית-לאומנית הזאת לא תוכל לנו.

והם, אריכי היהדות התורתית על כל